

designer

Marc Sadler [1]

Carré van
bovenaf gezien [2]

[2]

HET ECHTE CARRÉ VAN MARC SADLER

Wat er kan en wat er mag

Reneé de Haan **M**arc Sadler en keukens ontwerpen horen bij elkaar zoals een lat-relatie: vol liefde maar het wordt geen samenleven. In 1993 bedacht hij voor Boffi Alukit, de eerste en enige groeikeuken, die in sprekende kleuren transparant polycarbonaat vooral jongeren tot klant moest maken. Deze konden telkens een element aanschaffen zodat ze uiteindelijk met beperkt budget toch die topdesignkeuken in huis haalden.

Marc Sadler, van Franse afkomst met een Engelse naam, woont al decennia in Milaan. Zijn naam duikt telkens op, met uitschieters die nauwelijks gevolg hadden. Zoals Alukit bij Boffi of een bescheiden ontwerp dat heel goed verkoopt, zoals Carré voor Ernestomeda afgelopen jaar. Sadler is de vleesgeworden samensmelting van de eigenzinnige ontwerper en de commerciële meedenker.

Boffi promootte dit groots, zag niet direct verkoopresultaten en liet het hele idee vallen, terwijl het internationaal hoog genoteerd stond. Sadler bleef gefrustreerd achter en het zou tot de vorige Eurocucina duren voordat hij weer een stevige pas in de keukenrichting deed. Ernestomeda werd zijn nieuwe partner, met model Carré als uitgangspunt: een vierkante uitsparing

die op allerlei wijzen terugkeert in de fronten. De hele stand stond er vol mee en ook in de showrooms pronkt het model als een nieuwe toekomst. Toch blijkt Sadler in zijn studio in Milaan ook nu weer minder tevreden dan verwacht.

“Altijd diezelfde discussies maken ons designers moe. Ze vragen je om een oergedachte neer te zetten met een toekomstvisie – dat is ons levenselixir – en vervolgens wordt echt design tot business omgebogen. Wat denkt de verkoper dat hij kan slijten? Dit is zo’n trieste ontwikkeling want misschien wil die consument mijn keuken in kleur, juist omdat die vierkanten zo krachtig overkomen, maar nee, de winkel wil wit en mijn oermodel krijgt nooit iemand te zien. Het had een Mondriaan moeten zijn”

[1]

[1]

[2]

[3]

MONDRIAANTINTEN Sadler spreekt bevlogen op een Engels-ingehouden wijze, maar zijn ogen zijn fel. Een mooie man, die weet wat hij kan en veel kansen kreeg die daarna in de lappenmand terecht kwamen. Voor hem geen publiciteitsmachine zoals voor Philippe Stark of Patricia Urquiola. Hij mag alles zelf neerzetten. Dat betekent ook dat er meer binding ontstaat met de directe kopers van zijn producten. Hij grinnikt ineens hardop: "Internet kan nog wel eens bijzondere zaken aan het licht brengen. In de winkel staat alleen die witte Carré maar op de website kun je hem in geel, oranje of zachtblauw bestellen en dat gebeurt dus ook." De obsessie voor kleur houdt verband met het basis-model in Mondriaantinten, die nooit iemand gezien heeft. Ook de 30mm dikke handgreep moest 20mm worden, wat uiteindelijk terecht kwam op 28mm. Op die manier verschuift het echte ontwerp in een model dat de fabrikant beter uitkomt om aan de man te brengen. Maar was die Mondriaan niet eerder een topper geworden doordat hij zich nog meer onderscheidde? De maker zucht zachtjes. "Het kan met die geïntegreerde vierkante greep in die dikke lastiger gekopieerd worden. Dat hebben we gewonnen en daar blijft mijn persoonlijke inbreng staan.

Ik zag zelf wel dat het in al zijn eenvoud goed uitkomt in grote opstellingen. Dat heeft Ernestomeda werkelijk mooi neergezet op de beurs. Carré is geen statement voor een totaal andere invulling van de keuken, het is een voorstel om losser tegenover de starre kookblokken te staan. De speelsheid van het ontwerp nodigt de koper uit om er creatiever mee om te gaan. Ernestomeda en ik hebben daar drie jaar aan gewerkt; dan spreek je niet meer van een probeersel."

FOUTJE Hij troost zichzelf hardop: "Het toeval helpt soms om er het beste van te maken. Kijk naar mijn eigen keuken. Wij hebben een huis aan zee en per ongeluk is de vloer veel hoger gemaakt dan ik had gezegd. Maar daardoor kijken we ineens door het raam op een ideale wijze. Het foutje heeft dus goed uitgepakt maar niemand zou ooit deze keuken voor lief nemen. Ik wel. Heel anders loopt het met de tegels, die had ik zelf samengesteld wegens hun oneffenheid. Ik stuur de tekeningen maar die zetter bekijkt ze niet, dus die oude stenen maakt hij als nieuw. Hij heeft het beeld dat ik had gewoon verpest. Ik neem mijzelf ook kwalijk dat ik er niet ben als iemand op zijn manier voor mij een keuken maakt, waar ik straks thuiskom, dag in dag uit. En dat

ik dus de tijd niet vind om erbij te zijn als dit heugelijke feit plaatsvindt. Dus is zijn fout ook mijn fout, ik was er niet. Omdat ik zo nodig een nieuwe keuken moest ontwerpen voor een fabrikant. Dus mijn eigen huis laat ik over aan metselaars die ik niet ken omdat ik voor mensen die ik ook niet ken het optimale wil aanreiken. Kan het nog gekker?"

In de studio valt een stilte. Sadler heeft toegeleefd naar een dergelijk gesprek en wil zijn waarheidsserum graag druppelsgewijs toedienen.

'Het had een Mondriaan moeten zijn'

"Ik voel me vaak de maker van Lacosta. Je kiest jouw kleur en op basis daarvan vind je nieuwe klanten die je eerst niet had. Dat is voor mij Boffi en mijn Alukit. Het was een topproduct waar ik nog altijd achter sta en velen met mij, maar toen het niet direct aansloeg heeft de producent het gewoon in het niets laten wegglijden. Ik vind het desondanks geweldig om weer een keuken te mogen maken. Ernestomeda staat voor luxe. Ik mocht iets afwijkends neerzetten dat toch vertrouwd voelt voor de gebruiker. Godzijdank dat mijn vrouw Paola er

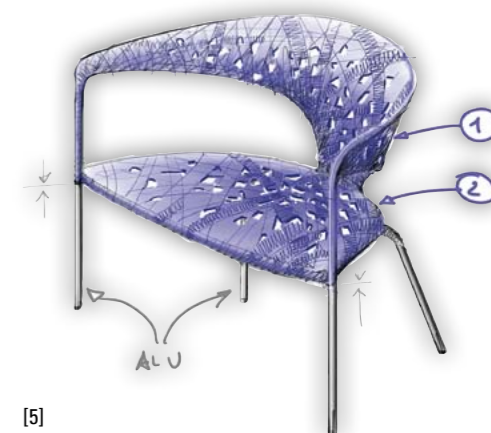
[4]

een boek van heeft gemaakt, anders zou niemand meer beseffen hoeveel research hierin zit. Honderd pagina's van gedachten en inspiraties, oermodellen en uiteindelijk wordt het Carré, een afgeleide van een afgeleide van wat ik in mijn hart droeg."

KOOKTERRITORIUM "Ben ik boos? Ja, omdat ze niet wilden zien wat ik bedoelde. Nee, want ik snap dat. Elke fabrikant vraagt iets geweldigs en gaat met veel minder de deur uit. Angst dat het teveel is, dat het commercieel niet aanslaat, angst om te durven... dus ik ben zelf verder gaan zoeken naar de mogelijkheden om het bijzondere uit te dragen. Dat is en blijft die greep, in carrévorm. Ook al gaat die keuken over veel meer dan dat. De ervaring om met de technici van het bedrijf te zoeken naar de juiste schroeven, de dimensies, de kleuren en hoe je de grepen kunt veranderen later... dat was voor mij als designer heel bijzonder. Er mocht minder dan ik had verwacht qua eindproduct maar er kon meer dan ik dacht in de ontwikkelingsfase. Wat was mijn doel oorspronkelijk? Dat mensen een keuken krijgen die echt anders is, die lekker beetpakt, maar die zo bij hen hoort dat ze ermee leren leven. Met deze keuken verhuis je dus, die laat je niet achter als je hem

hebt ingeleefd. Het is geen statussymbool; het is echt een kookterritorium dat je gaat veroveren." "Het merk doet er niet toe uiteindelijk. Dat zou ik eraf schrappen, zoals ik het merk Samsung van mijn beeldscherm verwijder: het moet jouw scherm zijn, jouw keuken. Die ik of iemand anders in basis voor jou heeft bedacht. Het is toch geweldig dat er designers zijn die tijd uittrekken om te bedenken wat jij zou willen?" "Momenteel ben ik zonder opdrachtgever met iets bezig in kunststof, dus het blijft voorlopig van mij. Daarna ga ik een producent zoeken en die bepaalt wat er wel en niet kan. Weet je dat ik daar soms ziek van word? Dat de niet-creatieve geesten vertellen binnen welke paadjes jij iets bijzonders mag doen? Waarom mogen wij designers niet gewoon laten zien wat er kan? Commercie blokkeert echt heel veel. We moeten maken wat verkoopt, maar wat maak je dan nog? Carré zat op de scheidslijn van wat ik wilde en wat het uiteindelijk werd. Het blijkt het best verkochte model van afgelopen jaar. Dus mag ik een beetje toonaangevend zijn... een beetje boel graag!"

www.marcsadler.it

[5]

[6]

Witte opstelling in showroom Milaan [1]

Alukit uit 1993 nog altijd speciaal [2]

Bijzondere grote invulling [3]

Gaber in alle kleuren [4]

Schets van stoeltje Gaber [5]

Stoel Together [6]